

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/54/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812219477
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812219477.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Prievidza zo dňa 03. decembra 2014, č. k. 8C/205/2012-114, v senáte jednohlasne, takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým, v záhlaví identifikovaným uznesením, prvostupňový súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania.

V odôvodnení uviedol, že podaným návrhom žiada navrhovateľ rozhodnúť o zodpovednosti odporcu za škodu, vzniknutú mu nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Prievidza, ktorý nerozhodol v lehote o žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a uložiť mu povinnosť zaplatiť navrhovateľovi z titulu majetkovej škody sumu 3.171,22 Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumu 634,24 Eur.

Ďalej v odôvodnení uviedol, že navrhovateľ podaním zo dňa 20.12.2013 žiadal, aby súd konanie prerušil a to do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu prejednávajúceho vec. Dôvodil pomerom sudcu k veci, tým že sudca získal o veci poznatky iným spôsobom, než z dokazovania v konaní a do úvahy prichádza aj vzťah ekonomickej závislosti.

Prvostupňový súd vyhodnotil návrh navrhovateľa na prerušenie konania a dospel k záveru, že nie je dôvodný. Samotné podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd SR automaticky nemôže byť dôvodom na prerušenie konania. Uviedol, že do úvahy neprichádzala možnosť prerušiť konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p., aj keby takáto sťažnosť skutočne bola podaná, nakoľko táto otázka týkajúca sa vylúčenia zákonného sudcu bola právoplatne vyriešená, keďže odvolací súd rozhodol o nevyhlásení zákonného sudcu z prejednávania a rozhodnutia vo veci. Dôvod na prerušenie nevidel ani z hľadiska ust. § 109, ods. 2 písm. c/ O.s.p. keďže konanie o sťažnosti navrhovateľa na ústavnom súde, nie je konaním ktoré môže mať význam pre rozhodnutie vo veci samej, naviac ústavný súd nerozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorého sa dôvody prerušenia konania dotýkajú.

Uznesenie prvostupňového súdu v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu, z dôvodov uvedených v ust. §-u 205, ods. 2 písm. a) v

spojitosti s ust. §-u § 221 ods. 1 písm. f), g), h) a v ust. § 205 ods. 2 písm. b), c) a f) O. s. p. Napadnuté rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné, pretože z neho nemožno zistiť, prečo neboli splnené podmienky na prerušenie konania s odkazom na ustálenú súdnu prax a na Nález ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 25/06. Vyjadril nesúhlas s tvrdením súdu, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi dôkazmi, keď návrh na prerušenie konania podal spolu s ústavnou sťažnosťou v prílohe riadne a včas dňa 30.8.2013. Navrhovateľ poukázal na to, že v prejednávanej veci považuje zákonného sudcu za vylúčeného podľa § 14 ods. 1 O. s. p. a upozornil, že jeho právny názor je súladný s tým, ktorý vyslovil Krajský súd v Trnave v rozhodnutí zo dňa 17.10.2012, č. k. 11NcC/46/2012-24 a tiež v skutkovo a právne rovnakých veciach Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove, ktoré súdy vylúčili z prejednávania veci všetkých sudcov okresných súdov. S poukazom na to, že iný názor krajského súdu v prejednávanej veci neobstojí pre rozpor s rozhodovaním iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva a tiež z dôvodu, že navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť v súvislosti s rozhodnutím krajského súdu o nevyhlúčení sudcu okresného súdu z prejednávanej veci, nie je podľa názoru navrhovateľa prípustné, aby sa v konaní naďalej pokračovalo a rozhodoval vylúčený sudca. Konanie má byť prerušené do rozhodnutia ústavného súdu o otázke neustrannosti súdu a osoby sudcu. Žiadal, aby odvolací súd zrušil uznesenie prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

K odvolaniu navrhovateľa nebolo súdu doručené písomné vyjadrenie.

Krajský súd, ako súd odvolací, vec preskúmal podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie prvostupňového súdu, je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p., ako vecne správne potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu zistil, že prvostupňový súd na základe podkladov v ňom obsiahnutých, v otázke posúdenia dôvodnosti návrhu navrhovateľa na prerušenie konania dospel k správnym skutkovým záverom a vec správne právne posúdil. Uznesenie súdu prvého stupňa je odôvodnené v súlade s kritériami uvedenými v ust. § 157 ods. 2, O.s.p. v spojitosti s ust. 167, ods. 2 O.s.p.

Zároveň k dôvodom odvolania navrhovateľa považuje za potrebné uviesť nasledovné:

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich odvolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Odvolací súd podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. g/ O.s.p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v dôsledku ním tvrdenej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a že vo veci rozhodoval vylúčený sudca.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia je splnenie náležitostí odôvodnenia ustanovených zákonom, t.j. v ust. §-u 167, ods. 2 v spojitosti s ust. §-u 157, ods. 2 O.s.p. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že toto zákonné kritériá odôvodnenie súdneho rozhodnutia spĺňa, je vecné, správne a úplné, pričom súčasne považuje za potrebné dodať, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemusí odpovedať na všetky skutočnosti, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie. V tomto smere je teda odvolacia námietka nedôvodná.

Odvolací súd sa taktiež zaoberal tvrdením navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané vylúčeným sudcom. V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu. Námietka navrhovateľa, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzujú odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.).

Predpokladom skutočného uplatnenia zásady rovnosti účastníkov v konaní a zaistenie záruk správneho a spravodlivého procesu je, aby v konaní konal a rozhodoval sudca nezaujatý, ktorý nie je v žiadnom osobnom vzťahu k účastníkom, k jeho zástupcom a ktorý nie je v žiadnom smere zainteresovaný na výsledku konania.

Podľa ust. § 14 ods. 1 O.s.p. sudcovia sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania vecí, ak so zreteľom na ich pomer k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti. I keď zákon v citovanom zákonom ustanovení spája vylúčenie sudcov z prejednávania a rozhodovania vecí nielen so skutočne preukázanou zaujatosťou, ale aj vtedy, ak možno mať čo i len pochybnosť o ich nezaujatosti (viď tiež zásady prijaté judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorých spravodlivosť nielen že musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná) nemožno prehliadať, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 14 ods. 1 O.s.p. predstavuje výnimku z významnej ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelenej veci len celkom výnimočne a zo skutočne závažných dôvodov, ktoré mu zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo.

Z vyššie uvedeného vychádza judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá rozoznáva subjektívne hľadisko nestrannosti sudcu, ktoré zahŕňa osobné presvedčenie a správanie sudcu vo veci, a hľadisko objektívne, založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akýchkoľvek pochybností o zaujatosti sudcu. K vylúčeniu sudcov z prejednávania a rozhodovania vecí môže preto dôjsť len vtedy, keď ich vzťah k veci, k účastníkom alebo k ich zástupcom dosiahne takú intenzitu, že nebudú schopní nezávisle a nestranne rozhodovať.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že prejednávaná vec bola od začiatku konania pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňi JUDr. Valérii Píšovej, ktorá nebola uznesením Krajského súdu č.k. 17NcC/633/2012-16 zo dňa 06.11.2012 vylúčená z prejednávania a rozhodnutia danej veci. a ktorá ako zákonný sudca o návrhu na prerušenie konania rozhodla.

Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany navrhovateľa dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania vo veci vzhľadom na pomer k veci a účastníkom konania. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadnu zmenu skutočnosti predstavujúcich dôvod na vylúčenie tejto sudkyne a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov navrhovateľa. Dôvodom na pochybnosti o nezaujatosti namietanej sudkyne, nemôžu byť ani úvahy navrhovateľa založené na skutočnosti, že prvostupňový súd svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane navrhovateľa, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietanej sudkyne k účastníkom a k prejednávanou veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku navrhovateľa ako nedôvodnú.

Na základe uvedeného, bol prvostupňový súd povinný v prejednávanou veci ďalej konať na základe jeho povinnosti zabezpečiť spravodlivosť v zmysle § 1 ods. 1 O. s. p. aj napriek tomu, že navrhovateľ preukázateľne podal ústavnú sťažnosť proti rozhodnutiu krajského súdu o nevyhlúčení pôvodne konajúceho sudcu z prejednávania a rozhodovania tejto veci.

Odvolací súd teda na základe týchto skutočností dospel k záveru, že v prejednávanom prípade nie sú doposiaľ dané zákonné podmienky na obligatórne prerušenie konania podľa 109 ods. 1 písm. b) O. s. p., keďže otázka, či je pôvodne konajúci sudca vylúčený z dôvodov, uvádzaných navrhovateľom aj v ústavnej sťažnosti, bola v prejednávanom prípade právoplatne vyriešená postupom podľa § 14 a nasledujúcich O. s. p.. Preto ani prípadné prebiehajúce konanie o ústavnej sťažnosti, týkajúcej sa uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 17NcC/633/2012-16, nemôže byť podľa názoru odvolacieho súdu bez existencie odkladu vykonateľnosti uvedeného rozhodnutia, zákonným dôvodom na prerušenie konania ani podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p.. Naviac, odvolací súd z úradnej činnosti zistil, že Ústavný súd Slovenskej republiky o sťažnosti navrhovateľa rozhodol uznesením č.k. III. ÚS 93/2014-10 zo dňa 04.02.2014 tak, že sťažnosť odmietol pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s § 25 ods. 1, 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (zákon

o ústavnom súde), čím pominuli skutkové okolnosti od ktorých odvodzuje navrhovateľ dôvodnosť svojho návrhu na prerušenie konania. Za právne nevýznamné vzhľadom k uvedeným záverom, považoval poukazy navrhovateľa v odvolaní na rozhodnutia iných súdov, týkajúce sa iných, avšak skutkovo a právne obdobných vecí.

S poukazom na vyššie uvedené, uznesenie prvostupňového súdu ako vecne správne, za použ. ust. §-u 219, ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.